

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Praxis Et Brevis Declaratio Viæ Spiritvalis

Palma, Luis de la

Antverpiae, 1637

Qvartvs Dies.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50934)

Deo reconciliatio, qui nos in gratiam recipere paratus est: iuxta illud Ieremix 3. *Vulgò dicitur: Si dimiserit vir uxorem suam, & recedens ab eo, duxerit virum alterum, numquid reuertetur ad eam ultra? Numquid non polluta & contaminata erit mulier illa? Tu autem fornicata es cum amatoribus multis; tamen reuertere ad me, dicit Dominus, & ego suscipiam te.*

QVARTVS DIES.

De fine primæ Septimanæ, & initio secundæ.

FInis primæ Septimanæ est, contritio & dolor de peccatis commissis, & animæ purgatio ab iisdem: & sic pertinet ea Septimana ad viam quæ vocatur Purgatiua, sicut dicit S. Pater noster in Annot. 10. inter 20. primas. Media, quibus in illâ utimur, sunt, Examen conscientiæ, Confessio, Pœnitentia vel corporis castigatio, & Meditatio. Materia Meditationis est,

I. Finis

EXERCITIORVM S. IGNATII. III.

1. Finis vltimus in quem creati sumus : quæ est nostræ rectitudinis regula.

2. Finis propter quem omnes reliquæ creaturæ creatæ sunt : quæ regula est recti earum vsus.

3. Multitudo defectuum nostrorum & culparum : considerando nempe quoties ab vltimo nostro fine deuiuimus, & creaturis malè vfi sumus.

4. Motiua quæ nos excitant ad ea peccata deflenda, sumpta ex eorum turpitudine, Dei magnitudine, & nostrâ vilitate.

5. Pœnæ, & peccatorum punctiones, vt ad Dei timorem excitemur : vnde fit progressus ad considerationem mortis, iudicij & inferni. de quibus paucis huc vsque tractauimus.

Et quamuis aliquando decurrente anno, quibusdam Exercitia illa primæ Septimanæ cum otio peragere conueniat tanto tempore, quantum necessarium est ad eorum effectum consequendum, vt dicitur Annotat. 4. inter

ter 20. primas ; iis tamen qui ad perfectionem tendunt, non expedit ut multum & ordinariè se in illis exercent: timendum enim, ne quidam, nimium temporis illis Exercitiis impendentes, eò quòd sensibilem magis gustum & deuotionem in iis sibi videantur percipere, grauitèr decipiantur. Verùm quòd in istis Meditationibus quidam ad maiorem deuotionem & affectu magis sensibili excitentur, hoc contingit, quia timor & dolor faciliùs menti imprimuntur, & incipientes magis mouere solent quàm alij magis spirituales & vtilès affectus ; quos ut consequantur, necesse est se in secundâ Septimanâ exercent.

Quia verò ordinariè in aliquos semper defectus labimur, ideò assiduè necessarium est Exercitium aliquod viæ purgatiuæ: hinc quotidie examine conscientiaè vtimur, tamquam breui aliquâ summâ Exercitiorum primæ Septimanæ. Quia ex quinque quibus constat Punctis, primum, quod est gratiarum actio,

actio, spectat ad vltimum finem, & ad obligationem eum quærendi, cum assidue tot beneficiis ad se nos allicere Deus non cesset. Tertium Punctum spectat ad examen quotidianorum defectuum; quartum ad motiua nos excitantia ad dolorem peccatorum, & timorem Dei, vt de iis verè dolere possimus. quæ omnia, vt diximus, ad primam Septimanam spectant. Quintum verò, quod est emendationis propositum, pars est contritionis, & spectat ad secundam Septimanam, quæ ad emendationem & profectum spirituales excitat. Quotidie itaque in examine debent renouari compunctio & boni affectus, propositaque primæ Septimanæ: in quem finem expediet ad manum habere puncta aliqua & considerationes, quas in illâ Septimanâ quisque expertus sit sibi profuisse.

Præcipuus, quem ex primâ Septimanâ colligere debemus, fructus est, intelligere quàm nobis necessarium fuerit vt à CHRISTO redimeremur:

H alio-

alioquin tota Adæ massa sententiâ
 mortis & damnationis iam erat pro-
 strata ; **Q**uam in superioribus Medi-
 tationibus peccatoribus , qui gratiam
 illam redemptionis reiiciunt , minati
 sumus.] Ita vt omnes vniuersim nati
 sumus in culpâ ; omnes etiam genera-
 tim vixissemus multis frequentibusque
 culpis obnoxij, obiecti malitiæ inuidiæ-
 que dæmonum , & post vitam hanc
 turbidam atque inquietam , morituri
 eramus , & futuri focij dæmonum in
 pœnis atque igne æterno , qui illis pa-
 ratus est. **Q**uod cum ita sit ; cum ad
 pœnitentiam invitamur , & reconcilia-
 tio nobis offertur , vitaque æterna pro-
 mittitur ; certum est , si aliquid lucis &
 iudicij humani habemus , oculos nobis
 aperiendos , vt clarè videre possimus
 vnde nobis ea gratia proueniat , & por-
 ta illa spei aperta sit : & videbimus ,
 quòd aliunde eam non habeamus
 quàm per solum IESVM CHRISTVM
 Dominum nostrum , qui pretioso suo
 Sanguine debita culpis nostris contra-
 cta

cta liberaliter soluit, & auxilium gratiæ, quo gloriam mereremur, nobis impetravit, perfectè sic officium Redemptoris explendo; & verbo magisq̃ suo exemplo, quâ nobis incedendum esset, docuit, ne rursus in hostium nostrorum manus relaberemur, sic Magistri munus obiens. quod & ipse insinuat Ioan. 13. *Vos vocatis me Magister, &c.*

Tractando insuper de officio, quod Saluator noster assumpsit, Magistri, sollicitè considerandum nobis est iter quod nobis verbo & exemplo ostendit, vt non aberremus; quod ad secundam Septimanam pertinet. Quia verò Redemptor noster CHRISTVS se lucem mundi vocat, *Qui sequitur me, non ambulat in tenebris*; ideò via illa, quam vt ipsum sequamur inimus, vocatur via lucis, vel via quæ illuminat, & idem est quod via illuminatiua. Deinde considerandum est, quòd tota Christi doctrina & exempla eò tendant, vt perfectè nouerimus Deum laudare & honorificare, eiq̃ obedire, &

benè vti creaturis : & eâ de causâ quoque inter alias factus est homo; *Et cum hominibus conuersatus est.* Baruch 3. vt per se in vsu visibilium creaturarum bonum earum vsum nos doceret. Et quia, vt prouerbiū dicit, Si me restituas loco in quo erraui, errare desinam: sic ex quo Christus Saluator in hæc inferiora descendit, vsque ad exitum, clarè patet, quòd omnis hominum cæcitas & error ex cæco & indebito creaturarum amore prouenerit; omneque eius bonum & reformatio in amoris & affectus istius ab iis auocatione consistat, indifferenter se ad omnes habendo, quo ab vltimo suo fine non aberret. Et hæc est conclusio quæ ex fundamento colligitur. Docuit deinde nos, vt, quantum in nobis est, honores, diuitias lautamque tractationem fugiamus, & ad sui imitationem & exemplum, omnia contraria quæramus. Et hæc via regia S. Crucis, quam signatam, & peculiari modo in vitâ & morte suâ notatam suis Electis reliquit. Post hæc,

hæc , fines secundæ Septimanæ sunt,
 Primus, Cognoscere, æstimare, & ama-
 re Christum Dominum nostrum; & in
 hoc eius amore, æstimatione, reueren-
 tiâ & notitiâ quotidie magis proficere.

Secundus, Eum, quantum nobis id
 possibile est, imitari, præcipuè in pau-
 pertate, doloribus, infamiâ, & Cruce;
 non tantùm in rebus imperatis aut ve-
 titis eius sanctæ voluntati obtempe-
 rando, quod proprium est primæ Se-
 ptimanæ, nec ea tantùm quæ consilij
 sunt sequendo & amplectendo, sed &
 in iis quæ libera nobis relinquuntur,
 quia claram super illis Dei voluntatem
 non habemus, nihil, nisi quod manife-
 stè ad maiorem Dei gloriam, maiusque
 suæ Maiestatis obsequium futurum
 sciemus, eligendo.

Media eos fines consequendi sunt,
 Meditatio de Christo Domino nostro,
 Regulæ & Exercitia electionum, qui-
 bus addi potest examen particulare,
 etsi illud commune sit omnibus qua-
 tuor Septimanis.

H 3

M E-

MEDITATIO
DE REGNO CHRISTI.

HÆC Meditatio in libro Exercitiorum habetur extra numerum Meditationum secundæ Septimanæ, & sic est quasi fundamentum omnium earum. Continet partim finem totum Incarnationis & vitæ doctrinæque IESV CHRISTI Domini nostri : qui fuit, toti mundo innotescere; homines, quò suum regnum fierent, in suam reducere potestatem, sibi que subiicere; omnes etiam in partem istius suæ expeditionis vocare; quò sibiipsis saltem, suæ sensualitati & amoris proprio, per obedientiam Dei, bellum inferant. Partim continet summam, in quâ perfectio hominis consistit: quæ est Christi imitatio, quæ maiorem aut minorem perfectionem, variosque eius gradus, prout magis aut minus perfecta fuerit Christi imitatio, in se concludit.

Textus

Textus Exercitiorum S. Patris nostri
sic habet :

*Contemplatio regni Iesu Christi
ex similitudine Regis terreni
subditos suos euocantis ad bel-
lum.*

ORATIO PRAEPARATORIA fiet
more supradicto.

PRAELVDIVM PRIMVM ad con-
structionem loci nunc erit, vt spe-
ctare nos imaginemur Synagogas, vil-
las & oppida, quae praedicans Chri-
stus pertransibat; & sic de locis aliis.

SECVNDVM, ad gratiam poscen-
dam pertinens. In hac parte erit, petere
à Deo, ne obsurdescamus vocante nos
Christo; sed ad sequendum ac obtem-
perandum prompti simus.

PVNCTVM PRIMVM esto, pro-
ponere mihi ob oculos humanum Re-

H 4 gem

gem diuinitus electum, cui principes
& populi omnes Christiani reueren-
tiam & obsequium præstare debeant.

SECUNDVM est, imaginari, quòd
audiam illum Regem loquentem ad
omnes subditos: In animo est mihi re-
giones infidelium uniuersas ditioni
meæ subiicere; quicumque igitur comi-
tari me velit, paratus sit oportet non
alio vti victu, vestitu, rebusque aliis
quàm me vtentem conspexerit. In iis-
dem quoque laboribus, vigiliis & ca-
sibus ceteris, mecum persistendum erit;
vt particeps fiat victoria & felicita-
tis unusquisque, prout laborum ac mo-
lestiarum socius extiterit.

TERTIVM est, considerare quid-
nam respondere debeant Regi aman-
tissimo & liberalissimo fideles subditi;
& quàm promptè ad omnem eius vo-
luntatem offerre se accinctos: contra
verò,

Verò, si quis non obaudiret, quanto apud homines uniuersos vituperio dignus esset, atque quàm ignauus miles aestimandus.

Pars secunda huius Exercitiij consistit in collatione similitudinis inter dictum Regem & Dominum IESVM CHRISTVM circa triplex illud Punctum.

Primò sic applicabimus exemplum. Si terrenus ille Rex cum bellicâ suâ euocatione dignus est cui attentio & obsequium præstetur; quantò magis Christus Rex æternus, mundoque toti conspicuus? qui singulos ad se his inuitat verbis: Mea hæc est iustissima voluntas, totius mundi dominium mihi vendicare, inimicos meos debellare omnes, ac ita demum in Patris mei gloriam intrare: proinde quisquis eò mecum venire cupit, laboret mecum

H 5 necesse

necesse est. labori enim præmium respondebit.

Secundò ratiocinabimur, neminem fore sanæ mentis, qui non cupidissimè Christi seruitio se totum offerat & addicat.

Tertiò iudicandum erit, quòd ij qui se obsequiis illius prorsus duxerint mancipandos, non seipsos tantùm ad laborum tolerantiam, verùm etiam maiora & præclariora quædam munera oblaturi sint, expugnatâ carnis, sensuum amorisque proprij & mundani rebellionem; unde respondebit quisque in hunc ferè modum: En, ô Rex supreme ac Domine uniuersorum, tuâ ego, licet indignissimus, fretus tamen gratiâ & ope, me tibi penitus offero, meaque omnia tuæ subijcio voluntati, attestans coram infinitâ bonitate tuâ, nec non in conspe-

ctu

Etu gloriosa Virginis matris tuæ, totiusque curiæ cælestis, hunc esse animum meum, hoc desiderium, hoc certissimum decretum, ut (dummodò in maiorem laudis tuæ & obsequij mei prouentum cedat) quàm possim proximè te sequar & imiter in ferendis iniuriis & aduersis omnibus cum veratū spiritus tum etiam rerum paupertate; si, inquam, sanctissimæ tuæ Maiestati placeat ad tale me vitæ institutum eligere, atque recipere.

Declaratio dictæ Meditationis.

FInis huius Meditationis est, propositum & decretum firmum imitationis Christi Domini nostri, illumque cum maximâ perfectione, & quàm quis potest proximè, sequendi, prout cum diuinâ gratiâ poterit, sensualitati & amori proprio bellum indicendo: ad quod Christus Dominus noster
omnes

124 PRAXIS ET DECLARATIO
omnes generaliter vocat. Exercitium
hoc , præter Orationem præparato-
riam , duo præambula habet , & duas
partes : quarum prima est, exemplum
& similitudo Regis temporalis subdi-
tos suos euocantis ad bellum ; secun-
da , applicatio istius similitudinis ad
Christum Dominum nostrum. Et sin-
gulæ partes habent tria Puncta.

PRIMA PARS *huius Me-
ditationis.*

IN PRIMO PUNCTO nota qualitates
Regis huius humani qui hîc propo-
nitur. Prima est , Princeps à Deo ele-
ctus, legitimus. Secunda , Rex vniuer-
sali omnium Principum, Populorum,
& omnium Christianorum. Tertio ,
Considerare in eo debemus pruden-
tiam, benignitatem, liberalitatem, cle-
mentiam, iustitiam, & de omnibus suis
subditis prouidentiam , reliquasque
proprietas quæ Regi à Deo super tot
subditos constituto conueniunt.

In

In SECUNDO considera eius Regis discursum: & nota Primò, quàm rationalis sit eius petitio: ipse enim non vult manere in deliciis & commoditatibus suæ Aulæ, sed ad bellum vult primus procedere; nec delicatius vult ipse tractari quàm ipsi sui milites; imò desiderat, milites sibi Regi pares sint in comedendo, bibendo, ipsoque vestitu: nec se belli periculis eximere, aut ad tutiora loca se conferre vult, solâ suâ omnes præsentia animare desiderans; quinimò loca maximè periculosa hostibusque exposita præeligit, vultque interdum in omnibus laboribus, noctu verò in vigiliis excubiisque primus inueniri. Et quamuis inter Reges hîc in terrâ vix sit inuenire qui hoc faciat; ponuntur tamen peculiariter hîc omnes istæ circumstantiæ, vt oculi aperiantur in accuratâ consideratione exemplorum Christi Domini nostri, & principium detur eius voci & vocatio- ni, quando dixit: *Si quis mihi ministrat, me sequatur: & ubi sum ego, illic*

illic & minister meus erit. Ioan. 12.

Nota secundò, Quòd in promissione hac Regis, quâ suis militibus partem victoriæ addicit, prout quisque laborum & molestiarum socius extiterit, iam incipiat apparere differentia graduum qui in perfectione sunt: illi enim consistunt in maiori vel minori Christi imitatione, prout plus aut minùs socius quis laborum fuerit. cui respondent varij gradus gloriæ in cælo.

IN TERTIO PUNCTO considera, quomodo ab affectibus & sensibus humanis, qui nobis familiariores sunt & magis noti, anima ascendere debeat ad affectus & sensa spiritualia, quæ magis secreta sunt & à sensibus remotiora: & ideò quando quis illis similitudinibus utitur, multùm refert intelligere, quid in talibus casibus & rebus humanis euenire soleat, gradum ab iis ad diuina faciendo. Atque ita in Exercitio præsentis, vt quis ex eo fructum referat, videatur cum attentione, Primò, Quid dicant boni & fideles subditi;

ti; & quid soleant aut debeant respondere ad tam iustam Regis humani & tam liberalis petitionem. Secundò, si aliquis reperiretur qui Regem suum in tali occasione sequi nollet, haberetur infamis, vecors, infidelis, peruersus miles, & omni in hoc mundo vituperio dignus. Quam in rem notanda sunt

Vriæ verba ad Dauidem 2. Reg. 11.

Arca Dei & Israël & Iuda habitant in papilionibus, & dominus meus Ioab, & serui domini mei super faciem terræ manent, & ego ingrediar domum meam, vt comedam & bibam, & dormiam cum uxore mea? per salutem tuam, & per salutem animæ tuæ, non faciam rem hanc. Et quod respondit Ethai Getæus eidem Dauid, cum exiret fugiens à facie Absalom, volenti sibi persuadere, ne se comitaretur in illo periculo, 2. Reg. 15.

Viuit Dominus, & viuit dominus meus Rex; quoniam in quocumq; loco fueris domine mi Rex, siue in morte, siue in vitâ, ibi erit seruus tuus. Si hoc dixerit externus, quid deberet dicere subditus naturalis?

SE-

SECUNDA PARS *eiusdem*
Meditationis.

SECUNDA huius Exercitij pars consistit in applicatione Exercitij dicti de Rege temporali ad Christum Dominum nostrum; & continet tria Puncta, quæ primis dictis respondent.

PRIMUM PUNCTUM. Hic considerari debet, quomodo Christus Dominus noster fit Rex à Deo electus. *Ego autem constitutus sum Rex ab eo.* Psal. 2. Et licet regnum eius non sit de hoc mundo, ut ipse dicebat Pilato, *Regnum meum non est de hoc mundo.* Ioannis 18. quia non est temporale, sed spirituale, nec aliquam felicitatem temporalem promittit, sed æternam: nihilominus tamen venit ille Dominus gesturus bellum, & regnum sibi acquisiturus, veritati intellectum omnium, & voluntatem obedientiæ mandatorum Dei subiiciendo, homines à potestate tenebrarum, & à tyrannicâ peccati suarumque cupiditatum seruitute liberans. *Ut non regnet*

regnet peccatum in vestro mortali corpore, ut obediatis concupiscentijs eius. Rom. cap. 6. Et quamdiu mundus durabit, non deerunt hostes dicti Regis imperio rebelles, donec tandem omnes partim amore & obedientiâ, partim seueritate & pœnis sibi violenter subiiciat. 1. Cor. 15. *Deinde finis, cum tradiderit regnum Deo & Patri, &c. omnia enim subiecit sub pedibus eius.* Ad hanc militiâ vocatur à Domino totus mundus, & singuli in particulari, ut bellum saltẽ inferant sensualitati & amori proprio, donec perfectè ille Dei voluntati subiiciatur; sicut dixit Matth. 10. *Nolite arbitrari, quia pacem venerim mittere in terram: non veni pacem mittere, sed gladium, &c.* Porro in hac pugnâ, quâ mortales subiiciuntur veritati & obedientiæ mandatorum Dei, Christus Rex noster semper difficillima periculisque maximè exposita aggredi solitus est, in continuâ viuendo contradictione, ut etiam vitam suam in Cruce exponeret, ad milites suos ne deficerent

I ani-

animandos : hinc nos ad sui imitationem inuitat , vt dicitur Ioan. 12. *Qui mihi ministrat, me sequatur. & Hebr. 12. Recogitate eum, qui talem sustinuit à peccatoribus aduersum semetipsum contradictionem, vt ne fatigemini, animis vestris deficientes, &c.* Secundum hoc IESVS CHRISTVS Dominus noster exemplar est & idea in quam oculi nobis conueniendi : & tantò erit illustrior nobis victoria, quantò ei magis similes fuerimus ; eoque plus gloriæ nobis expectandum , quò plus de eius laboribus participauerimus. Roman. 8. *Si tamen compatimur, vt & conglorificemur.*

Applicando hæc omnia ad propositum nostrum, si subditi sibi honori ducant , quòd similes esse , & in partem aliquam laborum sui Regis temporalis venire possint , spe aliquâ victoriae alleciti ; pugnam detrectabimus nos ignaui & vecordes sub signis Regis nostri , tam illustri nobis exemplo præeuntis, qui omnes nobilitate & excellentiâ superat ? cuius tam sunt glorio-

sæ expeditiones, præmiaque omnium
 Regum donaria coronasque excellunt?
 Quomodo à paupertate & contemptu
 ita nobis timemus? cur offendimur,
 si ita nos tractet mundus sicut olim
 Christum Dominum nostrum tracta-
 uit? Hanc rationem, vtpote summi
 momenti, Saluator noster frequenter
 suis discipulis inculcare voluit. Ioan.
 cap. 15. *Mementote sermonis mei, quem
 ego dixi vobis; non est seruus maior do-
 mino suo. Si me persecuti sunt, & vos
 persequentur: si sermonem meum serua-
 uerunt, & vestrum seruabunt.* Et idem
 Dominus eos qui hanc eius contem-
 nunt imitationem, non vult vocari
 suos, sed se indignos ait. Matth. 10.
*Et qui non accipit crucem suam, & sequi-
 tur me, non est me dignus.*

In SECUNDO PUNCTO fiat vis in
 eo quod dicit; quòd, auditâ hac ratio-
 cinatione, quotquot sanum habent
 iudicium, rationeque vtuntur, luben-
 tes se totos laboribus istis consecra-
 bunt: quia quod hîc petitur, est ob-
 I 2 latio

latio & sacrificium ipsiusmet personæ,
 & quidem totius, nullâ aut re aut po-
 tentiâ reseruatâ. Et vt hoc sic fiat, suf-
 ficit habere iudicium, & ratione vti:
 quia re illâ tam benè intellectâ, ma-
 nifestum est, defectum esse iudicij, si
 contrarium faciat. Et experientia hoc
 in omnibus qui sani iudicij fuerunt,
 quosque Deus suâ luce illustravit, cla-
 rè confirmat: nam tanta huic voca-
 tioni inerat efficacia, vt infinita ferè
 Gentium multitudo ad hanc Christi
 imitationem excitata sit; hinc post-
 modum Apostolorum prædicatione tot
 hominum millia ad fidem conuersa
 sunt, quos sequentibus tum annis in-
 numeri Martyres, gloriosi Confesso-
 res, purissimæ Virgines & sancti Ere-
 mitæ secuti sunt: qui ex omni statu, &
 in omni ætate, in tantis laboribus &
 persecutionibus imitati sunt Saluato-
 rem. Hebr. 12. *Ideoque & nos tantam
 habentes impositam nubem testium, depo-
 nentes omne pondus, & circumstans nos
 peccatum, per patientiam curramus ad
 pro-*

propositum nobis certamen: aspicientes in auctorem fidei, & consummatorem IESVM, qui proposito sibi gaudio sustinuit crucem, confusione contemptâ, atque in dexterâ sedis Dei sedet. Quibus verbis videtur Apostolus summam huius Exercitij descripsisse.

IN TERTIO PVNCTO (in quo dicitur, *Non seipfos tantum ad laborum tolerantiam, verum etiam maiora & præclariora quedam munera oblaturi sunt, expugnatâ carnis, sensuum, amorisque proprij & mundani rebellionē*) Notandum, quòd etiam si in discursu suo, quem Rex facit, videatur vocare Centuriones & milites, vt in mundi expugnatione subiiciendisque suæ & Patris obedientiæ hostibus se iuent, designans in hoc Ministros Euangelicos, qui ad animarum conuersionem multum conferunt; tamen clarè ex hoc loco intelligitur, quòd bellum illud in eo inchoetur, vt quisque sibi, hoc est suæ sensualitati, amorique proprio & mundano bellum indicat: quia certissima

regula est, & quasi primum principium huius doctrinæ, vltima illa quâ secunda Septimana finitur sententia: *Hoc vnusquisque persuasum habeat, tantum se in studiis spiritualibus promoturum esse, quantum ab amore suiipsius & commodi proprij affectione sese abstraxerit.*

Notandum secundò, Quòd oblatio illa quæ fit in tertio Puncto, verbis tam efficacibus & tanti feruoris, nullo modo sit votum; nec ea fuit intentio sancti Patris nostri; sed tantum feruens desiderium, & propositum, & deliberata voluntas imitandi IESVM CHRISTVM Dominum nostrum, illumque per viam crucis sequendi: & hoc propositum fructus est huius Exercitij, & id est quod initio eius in secundo Præ-ludio petebatur, quod est gratia, ne eius vocationi obsurdescamus, & prompti alacresque simus ad eum sequendum, eiusque voluntati obtemperandum. Quia supponitur ex Meditationis discursu, quòd eius vocatio sit ad tollendam crucem; iuxta id quod dixit
Matth.

Matth. cap. 16. *Si quis vult venire post me, &c.*

Notandum tertio, Quòd illa crux Saluatoris in hac & sequentibus Meditationibus secundæ Septimanæ ad duo reducatur; primò, ad humilitatem in ferendis iniuriis; secundò, ad paupertatem in rerum temporalium contemptu. Et hæc paupertas duplex est: quarum vna in affectu consistit, repellendo à se diuitiarum amorem; altera in effectu, actualiter omnibus rebus renuntiando. Sic etiam vna est humilitas cordis, quæ consistit in contemptu honoris; altera actualis, quando re ipsâ aliqua humiliatio vituperatioque subeunda est.

His positis, meliùs intelligetur quod S. Pater noster præ tendit in tertio hoc Puncto: quia cordis humilitas & paupertas spiritus vniuersaliter ad omnes Christianos spectant, à se omnem honoris & diuitiarum affectum reiiciendo, eumque, quantum in se est, in iis quæ his contraria sunt collocando; &

hinc ab omnibus generaliter petitur, ut se hoc modo ad amorem Crucis offerant. Verum omnibus non conuenit paupertas actualis, & reipsa iniurias & contumelias ferre; sed eas ferre quando Deo placuerit, nos earum occasionibus obicere, & nos diuina Maiestas ad paupertatis actualis statum vocare dignata fuerit: quod tunc constabit, quando fiet electio. Et ideo hic a nobis aliud non petitur, quam ut, quantum in nobis est, magis inclinemur, nosque offeramus ad iniurias & ad paupertatem, quod perfectius Christum Dominum imitari possimus: & illam dispositionem in nobis hoc Exercitium requirit (etsi in tempus electionis & conclusionis reiiciendo) eamque deliberationem, an ad maius Dei obsequium sit, actualem paupertatem eligere, & nos offerre ad infamiam & humiliatorem cum effectu,